

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1157836/1

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב אברהם מאיר שלוש – ראב"ד, הרב אפרים בוגרד, הרב בן ציון טופיק

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד זאב ולנר)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד ציון סמוכה)

הנדון: דחיית בקשה לפסילת הרכב

החלטה

בפנינו בקשת ב"כ המשיבה מיום י' בסיון תשע"ט (13.6.19) לפסילת הרכב.

הן אמת כי ב"כ המשיבה כבר טמן ברמ"ז בבקשתו מיום כ"א באייר תשע"ט (26.5.19) כי בדעתו להגיש בקשה לפסילת ההרכב ומשכך החליט בית הדין ביום כ"ב באייר תשע"ט (27.5.19) כדלהלן:

להוציא מליבן של טועין בית הדין מבהיר את הפשוט למתבונן וכדלהלן:

א. בעבר מחמת טעות סופר ניתן ביום י"ב אדר א' תשע"ט (17.2.19) פסק דין לגירושין בדיין יחיד (הרב בן ציון טופיק).

ב. ב"כ המשיבה טען בתגובתו (סעיף 12 לתגובה מיום 26.5.19) כי כבר הכין ערעור שגרם לבית הדין להיות 'נבהל' ולבטל את פסק הדין.

ג. אכן בית הדין השתומם ונבהל עד מאד על ב"כ שטרח להכין ערעור על פסק דין לגירושין שניתן בדיין יחיד.

ד. הדבר ברור כי פסק דין לגירושין ניתן רק בהרכב מלא ולחנם טרח ב"כ המלומד בהכנת ערעור.

ה. כאמור כבר ביום ט"ז אדר א' תשע"ט (21.2.19) החליט בית הדין בהרכב מלא כדלהלן:

א. טענות הצדדים ישמעו בדיון הקבוע וכפי שנקבע בהחלטה שהתקבלה בהרכב מלא מיום י"ט טבת תשע"ט (27.12.18).

ב. לאור האמור החלטת בית הדין מיום י"ב אדר א' תשע"ט (17.2.19) שניתנה בדיין יחיד מבוטלת ויש לבטל את מועד סדור הגט.

ו. בהתאם לאמור התקיים דיון ביום י"א אייר תשע"ט (16.5.19) ואף ב"כ המשיבה כבר חקר את המבקש על תביעתו, ואף נקבעו בתיאום מלא עם ב"כ שני דיונים נוספים ליום 11.7.19 וליום 15.7.19 ומשכך אין מקום להעלות כיום טענות מסל המחזור.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

למרות האמור, ביום י' בסיון תשע"ט (13.6.19) הגיש ב"כ המלומד בקשה לפסילת ההרכב ומשכך החליט בית הדין ביום י"א בסיון תשע"ט (14.6.19) כדלהלן:

א. בקשת המשיבה התקבלה ביום י' סיון תשע"ט (13.6.19) וסובבת על החלטת דיין יחיד מיום י"ב אדר א' תשע"ט (17.2.19) (!!) והתנהלות בית הדין בדיון מיום י"א אייר תשע"ט (16.5.19) (!).

ב. הן אמת כי לטענת ב"כ המשיבה הבקשה הוגשה כבר ביום ג' סיון תשע"ט (6.6.19) אך בפנינו לא נמצא לא דבר ולא חצי דבר שהוגש בעבר.

ג. זאת ועוד, אגרת התשלום עבור פתיחת תיק זה בוצעה ביום י' סיון תשע"ט (13.6.19) בלבד.

ד. יש להעביר את בקשת הפסילה לתגובת ב"כ המבקש עד תום שבוע ימים.

ה. יש להציג למתן החלטה משלימה עם תום פסק זמן התגובה.

והנה ב"כ המלומד הגדיל לעשות וביום ט"ז בסיון תשע"ט (19.6.19) טען כי נפלה שגיאת כתיב בהחלטת בית הדין בה נכתב הן אמת במקום אין אמת, ומשכך יצא קצפו על בית הדין שקבע כי אינו דובר אמת.

ביום י"ז סיון תשע"ט (20.6.19) קבע בית הדין כדלהלן:

א. לחינם ב"כ המלומד בא לכלל כעס ובא לכלל טעות, ואדרבה לא נפלה כל שגיאה בכתובים ומשכך בית הדין חוזר ומבהיר כדבר האמור 'הן אמת כי לטענת ב"כ המשיבה הבקשה הוגשה כבר ביום 6.6.19 אך בפנינו לא נמצא לא דבר ולא חצי דבר שהוגש בעבר'.

ב. זאת ועוד, בית הדין מפליא לעשות על ב"כ המלומד המתרעם על בית הדין (אודות מועד הגשת הבקשה) בשעה שהוא עצמו בתגובתו הרמתה מסכים וחוזר ומסכים (סעיפים ב-ד) כי באתר בית הדין לא נמצאה כל בקשה מיום ג' סיון תשע"ט (6.6.19) ונמצא שב"כ המלומד ה'ן נסת'ר מחמת'ו.

ג. ואף גם זאת, ב"כ המלומד צרף אסמכתא לטענתו כי אכן נשלחה בקשתו ביום ג' סיון תשע"ט (6.6.19) אך מהעיון בכתובים אדרבה נראה כי בקשה זו מתייחסת לפסיקת הוצאות שקבע בית הדין ולא לפסילת ההרכב.

ד. אמור מעתה כי אף מהאסמכתאות שצרף ב"כ המלומד נראה כי הבקשה לפסילת הרכב הוגשה לראשונה רק ביום ז' סיון תשע"ט (10.6.19) ובכל אופן לא נצפתה בתיק הצדדים עד יום תשלום האגרה ביום י' סיון תשע"ט (13.6.19) והדבר ברור שאין לדיין אלא מה שענינו רואות, עין רואה ואוזן שומעת.

ה. בר מן כל דין, אף אילו היה ב"כ המלומד מגיש ומשלם כדין אודות בקשתו מיד עם הגשתה, עדיין לא מצאנו מנוח בשיהוי הרב בהגשת הבקשה כאשר הבקשה סובבת על החלטת בית הדין מיום 17.2.19 (!!) וכאמור התקבלה רק ביום בו שילם ב"כ על המבוקש (13.6.19) ו/או ביום בו היה ראוי לשלם על המבוקש (10.6.19).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בשולי ההחלטה אך לא בשולי החשיבות מבהיר בית הדין כדלהלן:

א. ב"כ המלומד טען כי פרוטוקול הדיון האחרון מיום י"א אייר תשע"ט (16.5.19) חונה בחס'רות. (סעיף 8 לבקשה לפסילת הרכב מיום 13.6.18). ב"כ חזר ושב על שיחו בתגובתו מיום ט"ז סיון תשע"ט (19.6.19) (סעיף 3).

ב. בית הדין דוחה במדוכ'ה של אבן וברזל כל ניסיון פסול להטיל דופי בפרוטוקול, ואדרבה אילו היה ממש בטענה זו חזקה על ב"כ המלומד שהיה מגיש בקשה לתיקון פרוטוקול, ומשלא עשה כן הדבר מדבר בעד עצמו.

ג. בהתאם לחוק בתי הדין הרבניים (כפית ציות ודרכי דיון התשט"ז – 1956, סעיף 1ב1. (ד) וכך נקבע גם בסדר דין אזרחי סעיף 68א. (ד)) בעל דין רשאי להגיש בקשה לתיקון פרוטוקול עד עשרה ימים בלבד, דבר שלא נעשה.

ד. אף אם נרחיק לכת ונרחיב את זמן הגשת הבקשה לתיקון פרוטוקול עד תום שלושים יום כפי שנקבע בתקנות הדיון (תקנה סו.5) הרי שגם הם חלפו זה מכבר.

ה. משכך פני הדברים בית הדין לא יאפשר להשתלח בפרוטוקול בכל הזדמנות, ובוודאי במקום שאף ב"כ אישר את האמור בפרוטוקול בכך שלא הגיש כל בקשה לתיקונו.

ו. זאת ועוד, ב"כ המלומד חוזר וקובע כי בית הדין דיון אינו בית דין שיעשה צדק. (סעיף 20 לבקשת הפסילה מיום 13.6.18 וסעיף 4 לבקשה מיום 19.6.19 – ההדגשות במקור).

ז. בית הדין מתנער מהניסוח הפסול החוזר על עצמו, ואדרבה נראה לבית הדין כי כל הפוסל במומו פוסל, (קדושין ע.) שהרי בית הדין כבר הצביע על התנהלות המשיבה ו/או ב"כ בהחלטות מיום 5.6.19 והחלטה מיום 23.6.19 התנהלות שאינה מתאימה לב"כ העושה צדק.

ודי בזה למבין.

ב"כ המלומד חזר והלין גם על כבוד הדיין (הרב אפרים בוגרד) שכינה את התנהלותו 'היתממות חמורה'. אכן על מנת להבין את התנהלות המשיבה וב"כ מול בית הדין, יש להציג תחילה את ההחלטה שהתקבלה ביום כ"א באייר תשע"ט (26.5.19) וכדלהלן:

א. בדיון מיום 27.12.19 (!) קבע בית הדין דיון המשך ליום 12.5.19 בתיאום עם הצדדים וב"כ.

ב. ביום 2.5.19 התקבלה בקשת המבקשת לדחיית הדיון בגין בדיקה רפואית שנקבעה לבן.

ג. לבקשה צורפה אסמכתא רפואית מיום 1.5.19 כי אכן נקבעה לבן בדיקה ליום 12.5.19 בשעה 10:10 כאשר תור זה מחליף תור קודם שנקבע לשעה 10:00.

ד. האב בתגובתו מיום 6.5.19 התנגד לדחיית הדיון והציג אסמכתא מיום 2.5.19 כי הבדיקה הרפואית נדחתה ליום 30.5.19.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- ה. האם בתגובתה החוזרת מיום 7.5.19 הלינה על האב שדחה את הבדיקה בחודשיים (?) ודאגה להשיב את הבדיקה ליום הדיון 12.5.19.
- ו. מאפס הפנאי לקבלת תגובה בגין יום העצמאות וסוף השבוע, בית הדין נעתר לבקשת הדחיה וקבע מועד דיון סמוך שלא מן המניין ליום 16.5.19.
- ז. במעמד הדיון החליט בית הדין כי יש להציג אסמכתא מתי נקבעה הבדיקה הראשונה ליום 12.5.19 בשעה 10:00 בטרם שונתה לשעה 10:10.
- ח. מתגובת המשיב מיום 23.5.19 עולה כי הבדיקה הראשונה ליום 12.5.19 בשעה 10:00 נקבעה כבר ביום 31.3.19 (!!!).
- ט. גם המבקשת בתגובתה החוזרת מיום 26.5.19 הציגה זימון לבדיקה זו הנושא תאריך 4.4.19.
- י. ב"כ המבקשת הלין על בית הדין שציין בהחלטה מיום 8.5.19 כי הבדיקה נקבעה ביום 1.5.19 כאשר לדבריו הבדיקה נקבעה כבר ביום 4.4.19.
- יא. אכן בית הדין בהחלטה הנזכרת נשען על האסמכתא הרפואית מיום 1.5.19 שצורפה לבקשת דחיית הדיון מיום 2.5.19 ובית הדין סבר בצדק כי ב"כ המלומד ודאי מגיש בקשת דחיה בהזדמנות הראשונה, מיד לאחר שנקבעה הבדיקה, מה שהתברר כאינו נכון.
- יב. לאור האמור לרבות הסכמת ב"כ המבקשת כי הבדיקה נקבעה מבעוד מועד בית הדין מפליא לעשות על השיהוי הרב בהגשת בקשת דחיית הדיון, דיון שנקבע בתיאום ובמעמד הצדדים.
- יג. מודגש כי הדיון ליום 12.5.19 נקבע בשהוי רב מהדיון שקדם לו ביום 26.12.18 וזאת לבקשת המבקשת עצמה כי הדיון הבא יתקיים רק אחר שמחת הבר מצווה לבנם המשותף. (חרף התנגדות האב).
- יד. אמור מעתה, כי מלכתחילה הדיון נקבע למועד רחוק כבקשת המבקשת, וכאמור הדיון נקבע בתיאום מלא ומבעוד מועד.
- טו. זאת ועוד, גם הבקשה החוזרת לדחיית הדיון בטענה כי הבדיקה החילופית שקבע האב הינה לעוד חודשיים התבררה כאינה נכונה כלל שהרי הבדיקה נדחתה מיום 12.5.19 ליום 30.5.19.
- טז. ואף גם זאת, האם טענה בדיון כי הבדיקה נקבעה ליום 12.5.19 מחמת החמרה במצבו הרפואי של הבן, אמנם בית הדין העיר לנכון בדיון, כי לא ניתן לדעת מראש כבר ביום 31.3.19 על החמרה שתהיה מאוחר יותר ביום הדיון.
- יז. מאידך טענת האב כי מצבו של הבן יציב ולא היה מקום לדחיפות בבדיקה מקבלת חיזוק משמעותי מדברי האם עצמה שהסכימה כי הבדיקה הקודמת של הבן הייתה לפני למעלה משנה בחודש אפריל 2018 (שורה 154 לפרוטוקול הדיון מיום 16.5.19).
- יח. למעלה מכל האמור, אף אם ב"כ המבקשת לא היה מודע לבקשה לדחיית הדיון ולפרטיה, יכול היה לבקש מעמיתו שהגיש את הבקשה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ונכח בדיון להתייחס לטענות המשיב, ובכל אופן אי ידיעה מהבקשה ופרטיה אינה סיבה לדחיית הדיון.

י.ט. משכך פני הדברים, הבקשה לדחיית הדיון שהוגשה רק סמוך לדיון, והמגובה באמתלא רפואית שהיתה ידועה כבר מיום 31.3.19 רחוקה מלהיות בקשה המוגשת בתום לב.

אתה הראת לדעת כמה התאמצה המשיבה למנוע את קיום הדיון אך בית הדין לא נתן לכך את ידו וקבע מועד דיון סמוך שלא מן המניין, ולחננם נדחק והתאמץ ב"כ ללמד עליה זכות.

להלן תגובת הדיין הרב אפרים בוגרד שליט"א מתוך פרוטוקול הדיון (שורות 157 ואילך) :

אין ספק ואין חולק שב"כ האישה הוא אדם מכובד. אין ספק שב"כ האישה עוסק במקצועו הרבה שנים. אבל דווקא משום כך הציפיה מאדם מכובד כל כך שעוסק במקצועו כל כך הרבה שנים לדייק במה שהוא מגיש לבית הדין בשם הלקוחה שלו.

הוגשה לבית הדין ביום 7.5.19 בקשה דחופה למתן החלטה לדחיית מועד דיון. בסעיף 3 לבקשה נאמרו הדברים כהאי לישראל :

'הבעל בערמה דחה בערמה את מועד הבדיקה שנקבע לכן בעוד חודשיים. לקרוא ולא להאמין. תוך שהוא מסכן את בריאותו של הבן ומסכן את חייו תוך שהוא לא מעדכן את האם שלוקחת אותו לכל הבדיקות.'

אבל מבחינת בית הדין אדרבה זה לקרוא ולא להאמין לבקשה שכתב ב"כ. הבדיקה שהבעל הזיז לילד נקבעה ליום 30.5. שזה עוד שבועיים ולא לעוד חודשיים כמו שנטען. בית הדין מצפה מעו"ד מכובד שלא יטעה את בית הדין. אין אדם שלא טועה וטעויות יכולות לקרוא. אבל כאשר הוא נשאל ע"י בית הדין תגובתו הייתה איני יודע איני מכיר וכך האישה טוענת איני יודעת איני מכירה.

נקיטת עובדות שאינן נכונות בדברים שמונחים לפני בית הדין היא בבחינת לקרוא ולא להאמין תרתי משמע. תגובה בצורה כזאת היא היתממות ואחרי שמונח בפני בית הדין כזה מסמך זה היתממות חמורה.

בהתאם לכל האמור בהחלטה מיום ב' בסיון תשע"ט (5.6.19) בית הדין חייב את המשיבה בהוצאות משפט בסך 2000 ₪ לטובת אוצר המדינה בגין ניסיון פסול לשיבוש הליכי משפט, והשחתת זמנו של בית הדין בכתב ובעל פה בבקשה זרה פסולה ומיותרת.

והנה עוד בטרם יבשה הדיו מהחלטות בית הדין התקבלה ביום י"ז בסיון תשע"ט (20.6.19) בקשת ב"כ המשיבה לדחיית הדיון הקבוע ליום כ"ג בתמוז תשע"ט (15.7.19), דיון שנקבע כחודשיים קודם, ביום י"א באייר תשע"ט (16.5.19) (!!) דיון שנקבע בתיאום מלא עם הצדדים ליום כ"ג בתמוז תשע"ט (15.7.19). משכך החליט בית הדין ביום י"ח בסיון תשע"ט (21.6.19) כדלהלן :

בפנינו בקשת ב"כ המשיבה לדחיית הדיונים הקבועים לצדדים.

אחר העיון בבקשה מבהיר ומחליט בית הדין כדלהלן :

א. בתום הדיון הקודם מיום 16.5.19 נקבעו לצדדים שני מועדי דיון סמוכים, מועדים שתיאמו הצדדים יחד עם ב"כ במעמד בית הדין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. והנה, ביום 20.6.19 הגיש ב"כ המשיבה בקשה לדחיית הדיונים בגין שיבוצה של המשיבה כמדריכת טיולים לספרד בתאריכים הנזכרים.

ג. ב"כ המשיבה הציג אסמכתא ולפיה המשיבה בקשה להשתמט מהנסיעה בגין הדיונים בבית הדין, אך בקשתה סורבה באזהרה כי אם תבחר להשתמט לא תשובץ עוד להדרכה.

ד. דא עקא, כי אדרבה מהאסמכתא המצורפת לבקשה נראה כי שיבוץ זה של המשיבה נעשה לבקשתה מזה כחצי שנה.

ה. אמור מעתה, כי כבר במעמד הדיון עת נעשו ניסיונות רבים למצוא תאריכים מוסכמים על כל הצדדים, המשיבה ידעה מנסיעה זו והסתירה זאת מבית הדין, במטרה לבקש את דחיית הדיון סמוך לדיון.

ו. התנהלות זאת של המשיבה מצטרפת לאותו ניסיון פסול שעשתה בעבר לדחות את הדיון באמתלא רפואית, וכפי שהצביע בית הדין בהחלטה נפרדת מיום 5.6.19.

ז. הדבר ברור כי המבקשת שלום בית תעשה ככל שביכולתה ואף מעבר לכך על מנת לקיים את הדיונים בבקשתה, ולקיימם בהקדם, ולא לדחותם מדחי אל דחי.

משכך פני הדברים ובטרם מתן החלטה מורה בית הדין כדלהלן:

א. יש להעביר את הבקשה לתגובת המבקש ו/או ב"כ עד תום חמישה ימים.

ב. יש להציג למתן החלטה משלימה עם תום פסק זמן התגובה.

ב"כ המשיבה המלומד בתגובתו מיום כ"ט בסיון תשע"ט (2.7.19) חזר לסנגר על המשיבה כי לא התייצבה לדיון עם יומנה ולא זכרה ממועד הנסיעה. אכן כאמור שיבוץ המשיבה לנסיעה זו נעשה לבקשתה מזה חצי שנה ולפיכך אף אם לא זכרה את תאריך הנסיעה במעמד הדיון, היה שומה עליה לעדכן את בית הדין אודות נסיעה זו מיד לאחר הדיון הקודם ולא להמתין עד עתה סמוך למועד הדיון הקרוב.

התנהלות זו של המשיבה וב"כ להגשת בקשות דחיה או פסילה רק סמוך לדיון, שזורות כחוט השני בתיק זה. וכדלהלן:

א. **הבקשה הראשונה לדחיית הדיון**, בקשה שהתקבלה ביום 2.5.19 לדחיית הדיון הקבוע ליום 12.5.19 דיון שנקבע בתיאום מלא למעלה מארבעה חודשים קודם, ביום 27.12.19 (!) וזאת למרות שהאמתלא הרפואית לדחייתו היתה ידועה למבקשת כבר ביום 31.3.19.

ב. **הבקשה השנייה לדחיית הדיון**, בקשה שהתקבלה ביום 20.6.19 לדחיית הדיון הקבוע ליום 15.7.19 דיון שנקבע בתיאום מלא כחודשיים קודם לכן ביום 16.5.19 (!) וזאת למרות שהאמתלא לדחיית הדיון הייתה ידועה מזה חצי שנה. (כפי האסמכתא שצורפה לבקשה)

ג. **הבקשה לפסילת הרכב**, בקשה שהתקבלה ביום 13.6.19 וסובבת על החלטת דיין יחיד מיום 17.2.19 (!!) והתנהלות בית הדין בדיון מיום 16.5.19 (!).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בר מן כל דין, ב"כ המשיבה כבר חקר את המבקש על תביעתו בדיון מיום י"א באייר תשע"ט (16.5.19) וזאת חרף טענותיו כביכול, ואף נקבעו בתיאום מלא עם ב"כ שני מועדי דיון ומשכך אין כל מקום להעלות טענת פסילת הרכב בגין התנהלות עבר.

הדבר ברור כי טענה לפסילת הרכב יש להעלות בהזדמנות הראשונה לעילה זו וכפי שכבר נקבע כי 'טענת פסלות שופט היא טענה מקדמית שבמקדמית'. אין לקבל מצב בו מי מהצדדים מבקש לראות להיכך הדין נוטה ואזי אם תנוח דעתו בכך ימלא פיו מים ואם לא או אז יצא למלחמת חורמה, מהומה על לא מאומה. (ראה גם שורת הדין כרך יז עמוד שנד).

כאמור בנדון דידן, לאחר התנהלות בית הדין התקיים דיון מלא בו חקר ב"כ המשיבה את המבקש, נקבעו שני דיוני המשך, וב"כ המשיבה בקש גם לקבוע מועד נוסף לתביעת המזונות, ולא העלה כלל טענה לפסילת הרכב עד אחר שראה כי בית הדין לא ייתן ידו לדחיית דיונים ללא סיבה.

והנה, ב"כ המשיבה כבר הצהיר כי גם אם בית הדין ידחה את בקשתו הרי שהוא יערער על כך ומשכך בכל אופן יש לדחות את הדיון הקרוב. אמנם הגם שוודאי ב"כ המשיבה רשאי לערער כדין על כל החלטה של בית הדין בכלל ועל דחית בקשת הפסילה בפרט, אך אדרבה השיהוי בהגשת בקשת הפסילה מלמד על חוסר כנות ובפרט בנדון דידן בו לצדדים היה קבוע דיון בבית הדין הגדול ליום ראשון י"ג סיון תשע"ט (16.6.19) אודות שאלת הסמכות.

אילו היה ב"כ המשיבה מגיש את בקשת הפסילה כדין לאלתר, הרי החלטת בית הדין דידן הדוחה את בקשתו הייתה יכולה לעלות לדיון במסגרת אותו ערעור בו הופיעו הצדדים בבית הדין הגדול.

אכן מאחר והמשיבה ו/או ב"כ מבקשים לדחות את הדיונים מדחי אל דחי לפיכך בחרו לחסום את האפשרות שבית הדין הגדול ידון בבקשת הפסילה במסגרת הערעור הקיים אודות הסמכות, ונראה כי לכן השתהה ב"כ בהגשת בקשת הפסילה עד יום חמישי י' תמוז תשע"ט (13.6.19) שהינו יום עבודה אחד לפני הדיון בערעור, באופן שערעור נוסף אודות החלטה זו יקבע למועד נדחה אחר.

כאמור, בקשה לפסילת הרכב יש להגיש מיד עם בוא הטענה לעולם. כיוצא בזה נקבע גם בבית משפט העליון (בע"פ 1504/07 נעים נ' מדינת ישראל) וכדלהלן:

רב טענות המערערים אינם עומדות בדרישה לפיה יש להעלות את טענת הפסלות בהזדמנות הראשונה [...] אין בהתרחשות מאוחרת כלשהיא כדי לאפשר לבעל דין להעלות טענת פסלות [...]

גם בערעור פלילי (תיק 2113/91 מדינת ישראל נ' עמוס יהודה) נקבע בין היתר כדלהלן:

טענת פסלות אינה 'נשק סודי' אשר אותו שומר באמתחתו מי שגורס דבר קיומה של עילת פסלות.

בנדון דידן יפים הדברים שנקבעו בע"א (6093/08) כדלהלן:

פסילת שופט היא מעשה יוצא דופן והיא מוצדקת רק בנסיבות בהן מוכח חשש ממשי למשוא פנים בעיניו של שופט סביר ולא כל אימת שעולה חשש סובייקטיבי ולו למראית עין. מראית פני הצדק אינה אמת המידה לפיה נבחנת בקשת פסלות. וכבר התריע השופט אגרנט על כך שבעלי דין ועו"ד עושים לאחרונה חדשים לבקרים שימוש בעיקרון שהצדק צריך להיראות עד

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שלפעמים נוצר הרושם כי חשוב יותר שהצדק יראה מאשר הוא נעשה בפועל.

אמור מעתה, הבקשה שלפנינו לפסילת הרכב בית הדין דידן, מתחילתה לסופה, אינה אלא מקשה אחת, ויש לדחותה במדוכ'ה של אבן וברזל. ולהוציא מליבן של טועין בית הדין שנה ופיר'ש את החלטותיו הברורות זכות וברות והיו למאורות לשעה ולדורות.

סכומם של דברים:

א. בית הדין דוחה את הבקשה לפסילת הרכב.

ב. עם זאת, מאחר וב"כ המשיבה כבר הודיע שיערער על החלטת בית הדין, משכך, מחליט בית הדין לבטל את הדיונים הקרובים עד הכרעת בית הדין הגדול. (בהתאם לסעיף 19א (ח) לחוק הדיינים תשט"ו – 1955).

ג. על ב"כ המשיבה להציג לבית הדין דידן העתק ערעור שהתקבל במזכירות בית הדין הגדול והחתום בחותמת 'התקבל', וזאת עד תום שלושים יום.

ד. יש להציג למתן החלטה משלימה בתום פסק זמן התגובה.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ה' בתמוז התשע"ט (08/07/2019).

הרב אברהם מאיר שלוש – ראב"ד הרב אפרים בוגרד הרב בן ציון טופיק

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה